

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/292/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111240223
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1111240223.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Jany Richterovej a JUDr. Milana Chalupku, v spore žalobcu: E. I. Š., F. XX.XX.XXXX, T. R. C., W. XXX/XX, zast. JUDr. Radoslavom Olijášom, PhD., advokátom v Bratislave, Záhradnícka 36, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená 1/Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, 2/Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu a žalovanej 1/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13. júla 2017 č.k. 9C/166/2011-384 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa ušlého zárobku žalobcu **p o t v r d z u j e**.

Vo zvyšných napadnutých častiach rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1/Žalobca sa žalobou doručенou súdu dňa 25.11.2011 domáhal pôvodne proti trom žalovaným náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu vo výške 42.076,49 euro spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 42.076,49 euro od 25.5.2011 do zaplatenia a trov súdneho konania. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava zo dňa 16.10.2006 ČVS: PPZ-204/BPK-B-2006 mu bolo vznesené obvinenie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1,2 Tr. zák. Na podklade jeho sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR uznesením zo dňa 28.11.2006 č. VII/2 Gv 283/06-29 rozhodol tak, že sťažnosť zamietol, pretože nie je dôvodná. Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR dňa 14.8.2007 podal na žalobcu obžalobu (prvú v poradí) bývalému Špeciálnemu súdu v Pezinku. Uznesením bývalého Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, zo dňa 28.9.2007 č.k. BB-3T 18/2007 súd obžalobu podanú dňa 14.8.2007 odmietol a vec vrátil prokurátorovi podľa § 244 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Na podklade sťažnosti prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 8.11.2007 č.k. 1Tošs 45/2007 rozhodol tak, že sťažnosť prokurátora zamietol. Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR dňa 11.12.2007 pod č. V1U2 Gv 283/06-58 podal obžalobu (druhú v poradí). Po verejnom zasadnutí o predbežnom prejednaní obžaloby konanom dňa 4.2.2008 na Špeciálnom súde Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, tento súd nariadil vo veci hlavne pojednávame. Po hlavných pojednávaniach konaných dňa 15.4.2008 a 21.4.2008 na Špeciálnom súde v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, tento súd rozsudkom zo dňa 21.4.2008 č.k. BB 5T 31/2007 rozhodol tak, že uznal žalobcu vinným zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Na podklade odvolania žalobcu proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 21.4.2008 č.k. BB 3T 31/2007 Najvyšší súd SR ako súd odvolací uznesením zo dňa 20.11.2008

č.k. 1Toš 5/2008 podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 332 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Špeciálnemu súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Špeciálny súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica po hlavnom pojednávaní konanom dňa 6.5.2009 rozsudkom zo dňa 6.5.2009 č.k. BB-3T 31/2007 uznal žalobcu vinným na skutkovom základe uvedenom v obžalobe. Na podklade odvolania žalobcu proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 6.5.2009 č.k. BB-3T 31/2007 Najvyšší súd SR ako súd odvolací uznesením zo dňa 19.11.2009 č.k. 1Toš 9/2009 podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok sp. zn. 3T 31/2007 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica po hlavných pojednávaniach konaných dňa 10.6.2010, 8.7.2010 a 16.7.2010 rozhodol rozsudkom zo dňa 16.7.2010 č.k. BB- 3 Tb31/2007 tak, že žalobcu uznal vinným na skutkovom základe uvedenom v obžalobe. Na podklade odvolania žalobcu Najvyšší súd SR ako súd odvolací uznesením zo dňa 25.11.2010 č.k. 1To 20/2010 podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica po hlavnom pojednávaní konanom dňa 17.2.2011 rozsudkom z toho istého dňa sp. zn. BB 3T 31/2007 rozhodol tak, že podľa § 285 písm. a/ Tr. por. žalobcu oslobodil spod obžaloby prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č.k. VII/2 Gv 283/2006 zo dňa 14.8.2007 na skutkovom základe uvedenom v obžalobe, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý žalobca bol stíhaný. Tento rozsudok po vzdaní sa odvolania zo strany žalobcu aj zo strany prokurátora sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 22.2.2011.

2/Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom (zo dňa 19.3.2013 č.k. 9C/166/2011-244) uložil pôvodne žalovaným 1/, 2/ a 3/ (1/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, 2/ Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR a 3/ Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR) povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 9.657,48 euro do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol a uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 1.959,50 euro do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 4.10.2016 č.k. 5Co/420/2013-320 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia uviedol, že odvolanie žalovaných v časti týkajúcej sa označenia/konania orgánu/orgánov štátu v konaní je opodstatnené, poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (3Cdo/194/2010, 6Cdo/I 49/2011, 8Cdo/289/2014). Odvolací súd vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, že v ďalšom konaní bude potrebné postupom podľa § 129 CSP odstrániť vady žaloby a vec následne meritórne prejednať s tým subjektom konajúcim v mene štátu, ktorého sa vec (ten ktorý uplatnený nárok) týka.

3/Písomným podaním zo dňa 20. januára 2017, doručeným súdu dňa 23. januára 2017 žalobca upresnil označenie žalovanej, zmenil (upresnil) petit žaloby tak, že označil za jediného žalovaného štát - Slovenskú republiku. V časti žalovanej náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia - v celkovej sume 37.076,49 €, pozostávajúcej zo žalovaného ušlého zárobku v sume 2.419,01 €, trov obhajoby v sume 9.657,48 €, náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v sume 25.000 €; je žalovanou Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. V časti žalovanej náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom - zbytočnými prietiahmi v súdnom konaní - v celkovej sume 5.000 € žalovanou je Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

4/Teraz napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.657,48 euro do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol. Voči žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky žalobu zamietol a žalovanej zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 23 %.

5/Vzhľadom k tomu, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 16.10.2006, súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že na daný prípad je potrebné aplikovať ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2010. Konštatoval, že škoda, ktorá žalobcovi vznikla ako trovy obhajoby zaplatené advokátom a ktorej výšku preukázal listinnými dôkazmi je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím - uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava zo dňa 16.10.2006, ČVS: PPZ-204/BPK-B-2006. Súd preto žalobe v tejto časti vyhovel a priznal žalobcovi titulom náhrady škody sumu 9.657,48 euro proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR.

6/Vo zvyšku žalobcom uplatneného nároku súd žalobu zamietol. Žalobcovi náhradu škody spočívajúcej v ušlom zárobku nepriznal z dôvodu, že vyčíslený ušlý zárobok je len fikciou, nie je možné so 100% istotou tvrdiť, že vyčíslenú výšku údajného ušlého zárobku by žalobca skutočne zarobil (už len napríklad v prípade práceneschopnosti by ním vyčíslenú výšku údajného ušlého zárobku nedosiahol).

7/V časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 eur, ktorú žalobca požadoval ako ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia, súd s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. žalobu zamietol, nakoľko podľa tohto zákonného ustanovenia náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch možno priznať iba v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, a ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. "výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, ktorými odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zo svedeckých výpovedí nevyplýva dôvodnosť žalobcom uplatňovaného nároku, predvolaní svedkovia popisovali skôr negatívne dopady, ktoré malo mať predmetné trestné stíhanie na ich vlastnú osobu, konkrétne svedkovia L. P., E. T. a E. Č. nemali možnosť priamo vnímať, ako bolo o žalobcovi hovorené na jeho služobnom úrade, nakoľko títo svedkovia zmenili pracovisko. V súčasnosti taktiež nepracujú na jednom pracovisku so žalobcom, a teda nemajú ani možnosť priamo vypovedať o súčasnom nazeraní na osobu žalobcu. Zároveň im neprináleží hodnotiť trestné stíhanie žalobcu, prípadne úkony v ňom vykonávané. Nebol preukázaný ani zásah do profesijnej sféry žalobcu. Svedok Q. H. uviedol, že nemá vedomosť o tom, že by v súčasnosti bolo na pracovisku negatívnym spôsobom hovorené o žalobcovi, nebola preukázaná ani namietaná kríza v osobnej sfére žalobcu. O osobnom živote a konkrétne partnerskom vzťahu vypovedala bývalá priateľka žalobcu, terajšia manželka A. Š., ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že so žalobcom sa poznali od roku 1998, od roku 2006 boli partnermi, v roku 2013 sa zosobášili a majú spolu deti. Svedkyňa tiež uviedla, že trestné stíhanie žalobcu negatívne ovplyvnilo ich vzájomný vzťah, bolo to pre nich ťažké obdobie, avšak žalobcu stále podporovala, verila v spravodlivosť. Tiež uviedla, že bratia žalobcu stáli na jeho strane a podporovala ho celá rodina. Ostatné svedecké výpovede v tomto smere zostávajú iba sprostredkované a nepodložené. Žalobca žiadny z vyššie uvedených zákonom predpokladaných následkov v konaní nijako nepreukázal, preto súd uplatnený nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím zamietol.

8/V časti, v ktorej sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur za ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a zbytočnými prietahmi v súdnom konaní, súd žalobu zamietol z dôvodu, že všeobecný súd nie je oprávnený posudzovať, a to ani z úradnej povinnosti, ani na podnet tretích osôb, či určitý postup orgánov činných v trestnom konaní sa má považovať za správny úradný postup a teda zákonný alebo za nesprávny úradný postup a teda nezákonný, keď sa javí, že táto skutočnosť by mala byť preukázaná už pred začatím konania. Uvedený záver vyplýva najmä z platnej právnej úpravy, kedy všeobecné súdy v súlade s Článkom 142 Ústavy Slovenskej republiky síce "preskúmajú aj zákonnosť opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, avšak len ak tak ustanoví zákon". Súd preto žalobu voči žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR zamietol.

9/Úroky z omeškania, ktoré si žalobca uplatnil, súd žalobcovi nepriznal z dôvodu, že právo na náhradu škody spôsobenej žalobcovi nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nie je právom veriteľa na plnenie od dlžníka podľa ustanovenia § 488 Občianskeho zákonníka a uspokojenie tohto práva nie je plnením peňažného dlhu v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

10/O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 CSP v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, podľa pomeru úspechu účastníka vo veci. Žalobca mal v konaní čiastočný úspech, súd mu preto priznal náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci v rozsahu 23% voči Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR.

11/Proti žalobe vyhovujúcemu výroku rozsudku podala včas odvolanie žalovaná 1/ namietajúc, že rozhodnutie o vznesení obvinenia bolo vydané na základe dôvodného podozrenia, založeného na vnútornom hodnotení dôkazov orgánov činných v trestnom konaní. Oznamovateľ skutku v trestnom oznámení presvedčivo a podrobne popísal skutok, svedkovia opoznali žalobcu ako osobu, ktorá od nich mala pýtať úplatok, bolo teda povinnosťou vyšetrovateľa v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesť obvinenie žalobcovi. Zákonnosť vzneseného obvinenia potvrdil aj Špecializovaný trestný súd, keď žalobcu trikrát uznal vinným a k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby došlo iba na základe právneho

názoru Najvyššieho súdu SR. Uznesenie o vznesení obvinenia preto nie je nezákonným rozhodnutím a nebola tak splnená základná podmienka pre uplatnenie nároku na náhradu škody. Rovnako výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňovali postavenie obvineného pred súd, orgány činné v trestnom konaní preto nemohli v rámci prípravného konania konanie zastaviť, ale prokurátor bol povinný podať obžalobu. Ak teda súd ako nezákonné vyhodnotil uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľa, vec nesprávne právne posúdil a chýba základný predpoklad pre priznanie náhrady škody. Pokiaľ by sa odvolací súd čo do základu stotožnil so súdom prvej inštancie o existencii nároku na náhradu majetkovej škody, namietala žalovaná, že nárok na náhradu škody je sčasti uplatnený a priznaný aj za trovy obhajoby na základe zmluvnej odmeny účtovanej obhajcom JUDr. Kubovčákom a nie tarifnej odmeny. Ak by úkony právnej služby boli účtované oboma obhajcami podľa vyhlášky číslo 655/2004 Z.z, spolu by vyúčtovanie predstavovalo sumu 5.121,63 eur. Nespochybnuje pritom právo advokáta a jeho klienta dohodnúť v zmluve o poskytnutí právnych služieb zmluvnú odmenu, namietala však to, že štát nemusí úhradu zvýšených nákladov vynaložených poškodeným znášať. Navyiac úkon právnej služby z 15.01.2008 bol podaný priamo žalobcom a nie jeho obhajcom. Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd, ak by sa čo do základu stotožnil so súdom prvej inštancie, rozsudok v napadnutej časti zmenil a žalovanou namietané úkony právnej služby, teda prevyšujúcu zmluvnú odmenu JUDr. Kubovčáka a odmenu za úkon z 15.01.2008 žalobcovi nepriznal. Žalovaná napadla aj výrok o náhrade trov keď žalobca bol v rozsahu 77 % voči obom žalovaným neúspešný, ak by teda odvolací súd potvrdil 1. výrok napadnutého rozsudku, navrhla žalovaná zmenu výroku o trovách tak, aby bola zohľadnená miera úspechu účastníkov v konaní.

12/Žalobca odvolaním napadol žalobu zamietajúcu časť rozsudku súdu prvej inštancie. Čo sa týka ušlého zárobku, poukázal na dostatočne podložený nárok mzdovými listami, vyjadrením audítora O.. H., ktoré preukazujú čistý zárobok žalobcu pred pozbavením výkonu štátnej služby, rozsah doplatenia zárobku po skončení trestného stíhania, súčasťou ktorého však nebolo jeho osobné ohodnotenie. Podstata ušlého zisku spočíva v tom, že sa jedná o zisk, ktorý by poškodený pri obvyklom behu udalostí dosiahol nebyť škodovej udalosti, výpočet sa teda musí opierať o odôvodnený a logický predpoklad, pričom sa vychádza zo zárobku poškodeného pred škodovou udalosťou. V danom prípade sa dá predpokladať, že nebyť škodovej udalosti by žalobca naďalej pracoval nadčasy, v noci a počas dní pracovného pokoja a mal vysoké osobné ohodnotenie. Nebolo preukázané, že by bola prítomná konkrétna okolnosť, ktorá by žalobcovi bránila pracovať v takom rozsahu ako pred pozbavením výkonu štátnej služby. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, poukázal na trestné stíhanie žalobcu, ktoré trvalo takmer 6 rokov. Poukázal na svedecké výpovede A. Š., ktorá sa neskôr stala manželkou žalobcu, podľa ktorej na žalobcu bol vymyslený komplot, zobralo to rodine 5 rokov života, žalobca mal depresie, nemohol spať, má trvalé následky z dlhodobého stresu. Svedkovia J. Š., D. Š. I. E. Š. uvádzali, že žalobca bol depresívny, opúšťal sa, bol apatický, matka žalobcu bola v šoku, musela brať antidepresíva, otcovi žalobcu sa skutočnosť, že sa vedie trestné stíhanie, báli oznámiť. Ďalej poukázal na výpovede svedkov L. P., E. T. I. E. Č., ktorí všetci boli obmedzení na osobnej slobode, podľa ktorých ohľadne žalobcu ostatní kolegovia mali ironické poznámky, obvinenie žalobcu bolo predmetom intenzívnych debát, keď aj neskorší riaditeľ colného úradu uviedol, že sa jednalo o mimoriadnu udalosť, ktorá prirodzene silne rezonovala úradom. Žalobca sa nemohol inde zamestnať, poberal minimálnu mzdu, bolo mu bránené v ďalšom kariérom raste. Žalobca aj v súčasnosti, hoci pracuje na tej istej tabuľkovej pozícii, fakticky vykonáva informátora na vrátnici, predtým bežne vykonával právomoci ako veliteľ colnej hliadky, je demotivovaný a o ďalšiu prácu v colnej správe nemá záujem a chce odísť. Záver súdu prvej inštancie, že všeobecný súd nie je oprávnený posudzovať a hodnotiť nesprávny úradný postup iného orgánu, nie je podľa žalobcu správny. Ak aj novela zákona číslo 514/2003 Z.z. účinná od 01.01.2013 podrobnejšie upravila zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom - zbytočnými prietahmi v konaní, neznamená to, že pred jej účinnosťou súd takéto oprávnenie nemal. Takéto oprávnenie súdu vyplývalo z § 135 ods. 2 bývalého OSP a teraz z § 194 CSP. Povinnosť všeobecného súdu skúmať, či v konkrétnom konaní došlo k prietahom vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, kde odvolateľ poukázal na rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 13/2001, v zmysle ktorého právomoc ústavného súdu je subsidiárna a nastupuje po tom, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov. Podľa žalobcu teda, ak o otázke týkajúcej sa prietahov nebolo vydané príslušným orgánom rozhodnutie, z ktorého by súd vychádzal, môže túto otázku súd posúdiť sám. Súd sa nemôže odvolávať na nedostatok právomoci, keďže tu nie je iný orgán, ktorý by takúto právomoc mal a toto zákonné oprávnenie súdu pritom zakladá v § 25 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý výslovne ustanovuje, že spory vzniknuté z právnych vzťahov upravených týmto zákonom rozhodujú súdy. Žalobca nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie o nedôvodnosti úrokov z omeškania, keď žalovaná pohľadávka na náhradu škody má jednoznačne občianskoprávny charakter, veriteľ má právny nárok na zaplatenie

úrokov z omeškania a nie je rozhodujúce, z akého titulu peňažná pohľadávka vznikla. Splatnosť záväzku v prípade náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom sa spravuje § 563 OZ a prvým dňom nasledujúcim po takto určenej splatnosti nastáva omeškanie dlžníka. Nakoniec novela zákona číslo 514/2003 Z.z. účinná od 01.01.2003 v § 16 ods. 4 výslovne predpokladá priznanie úroku z omeškania poškodenému. Nakoniec vzhľadom na tvrdenú dôvodnosť celej žaloby namietal žalobca aj rozhodnutie o len čiastočnej náhrade trov konania. Navrhol preto aby odvolací súd napadnutú časť rozsudku súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celosti vyhovel a žalobcovi priznal nárok na náhradu v celom rozsahu.

13/Žalovaná 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázala na ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi, pričom uplatnená výška náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom limit značne prevyšuje. V danom prípade nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bol do značnej miery zmiernený tým, že po ukončení dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby bol žalobcovi doplatený rozdiel takmer 13-tisíc eur, o ktorý bol jeho mesačný služobný plat skrátený. Upozornila tiež na výpoveď svedka H., z ktorej vyplýva, že žalobca je zaradený na tej istej pozícii colného úradu, kariérny postup vyžaduje odborný kurz, žalobca sa po návrate ani na jeden z troch odborných kurzov neprihlásil. Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty sa dlžník dostáva do omeškania. Rovnako poukázala na ustanovenie § 9 ods. 1 a 2 zákona, z ktorého vyplýva, že pri posudzovaní prieťahov možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, ktorá podľa žalovanej 1/ podaná nebola.

14/Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej 1/ poukázal na viacero rozhodnutí najvyšších súdnych autorít, podľa ktorých zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle ustanovenia § 4 zák. č. 58/1969 Zb. rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť a ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Z hľadiska výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu nemožno lipnúť na formálnom zrušení rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. K odvolacej námietke, že náhrada škody spôsobená vynaložením nákladov na obhajobu môže byť určená len pomocou výšky tarifnej odmeny advokáta žalobca argumentoval tým, že použitie ustanovení o tarifnej odmene by bolo súladné s článkom 46 ods. 3 ústavy iba v prípade, ak by suma tarifnej odmeny aspoň približne zodpovedala obvyklej trhovej cene zmluvnej odmeny za obhajobu v trestnej veci. Samotný štát účelovo výšku tarifnej odmeny postupom času znižuje vyhláškami ministerstva spravodlivosti, čo je podľa žalobcu reakciou na množstvo prehratých súdnych sporov, čím tarifná hodnota v trestnom konaní dosahuje bagateľnú sumu, keď napríklad náhrada za stratu času presahuje takmer o jednu tretinu tarifnú odmenu advokáta za jeden úkon právnej služby. Podľa žalobcu za škodu spočívajúcu vo vynaložení nákladov za obhajobu v trestnom konaní treba považovať celú sumu, ktorú poškodený na základe zmluvnej odmeny zaplatil, ktorá má zodpovedať cene trhovej a obvyklej na trhu právnych služieb, pričom táto nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a nesmie byť premrštená. Ústavne akceptovateľný nie je výklad, keď štát poškodenému má z titulu náhrady škody platiť bagateľné sumy tarifnej odmeny nadiktované tým istým štátom a zostávajúcu časť vznikutej škody má poškodený znášať sám, keď trhovú cenu za kvalifikovanú obhajobu je oveľa vyššia.

15/Žalovaná 1/ v následnom vyjadrení poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 466/2011, v zmysle ktorého súčasťou trov súdneho konania je aj odmena advokáta zastupujúceho pred súdom účastníka konania, ktorej spôsob výpočtu je upravený vyhláškou o odmenách advokáta. V zmysle § 18 ods. 1 odmena advokáta priznávaná voči inej fyzickej alebo právnickej osobe sa určuje vždy podľa ustanovení tejto vyhlášky o tarifnej odmene. Uvedená zásada bola premietnutá aj do aktuálneho znenia ustanovenia § 18 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.01.2013, novelizáciou sa pritom iba spresnila výška, keďže pôvodné ustanovenie umožňovalo v praxi rôzny výklad, ktorý mohol byť zneužívaný.

16/Odvolací súd prejednal vec podľa § 380 Civilného sporového poriadku na odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie každej zo strán je sčasti dôvodné.

17/V preskúmanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody vyvodzoval z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 16.10.2006, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou a následne vedeného trestného konania voči nemu. Toto uznesenie považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené. Ohľadne skutku, ktorého sa mal dopustiť, nebolo dokázané, že by sa tento skutok stal. Keďže toto uznesenie nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.,

bolo treba zaoberať sa otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ustanovenia § 6 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Treba pritom vziať do úvahy, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to bezpredmetné. Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v zákone č. 514/2003 Z.z.. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie, by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadiť ako na nevinnú. So zreteľom na uvedené, bolo by namieste na položenú otázku odpovedať kladne, avšak iba za predpokladu, že to dovoľuje výklad ustanovenia § 6 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. Systematickým a logickým výkladom tohto zákonného ustanovenia treba vyvodiť, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 citovaného zákona rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nim došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vynesení obvinenia nebol potvrdený. Dôvody, pri ktorých zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu nemajú rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplývajú z ustanovenia § 8 citovaného zákona, ktoré (najmä z hľadiska systematického výkladu) treba použiť analogicky, lebo koncepcia a zmysel všetkých ustanovení zákona by mali byť rovnaké. Tieto ustanovenia jednoznačne vymedzujú prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o väzbe a o treste (ide o negatívne vymedzenie). Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zavinil sám a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný (prípadne ďalšie prípady uvedené v § 8 ods. 6).

18/Vzhľadom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie mal nepochybne správne za preukázané, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 16.10.2006 vykazuje všetky znaky nezákonného rozhodnutia v zmysle citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Na vznik nároku na náhradu škody spôsobenej takýmto nezákonným rozhodnutím, sa okrem existencie nezákonného rozhodnutia vyžaduje aj vznik škody a najmä existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

19/Súd prvej inštancie rovnako správne v ďalšom (pokiaľ ide o majetkovú škodu - ušlý zárobok v sume 2.419,01 €, trov obhajoby v sume 9.657,48 €) skúmal, či predmetné nezákonné rozhodnutie bolo jednou z hlavných (bezprostredných) príčin vzniku majetkovej škody tak, ako si ju žalobca uplatňoval. Inak povedané, súd sa zaoberal tým, či k vzniku majetkovej škody (tak ako si ju uplatnil žalobca) došlo v dôsledku nezákonného rozhodnutia resp. škoda bola ním vyvolaná („nebyť nezákonného rozhodnutia, nevznikla by ani škoda“). Zisťovanie príčinnej súvislosti znamená, že z celej reťaze všeobecnej príčinnosti treba sledovať tie príčiny a následky, ktoré sú dôležité pre zodpovednosť za škodu. O vzťah príčiny a následku ide vtedy, ak vznikla konkrétna majetková ujma následkom konkrétneho úkonu škodcu. Príčinou škody môže byť len také konanie, bez ktorého by škodný následok nenastal, avšak nemusí ísť o jedinou príčinu, ale i len o jednu z príčin, ktoré sa podieľali na nepriaznivom následku, ktorá však ale musí byť príčinou podstatnou. Ak existuje viac príčin pôsobiacich následne, je pre existenciu príčinnej súvislosti nevyhnutné, aby reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkov bol vo vzťahu k vzniku škody natoľko prepojený, že prvotná príčina bezprostredne vyvolala ako následok inú príčinu, t.j. možno tu vyvodzovať vecnú a časovú postupnosť (napr. 32Cdo 192/2007).

20/Pokiaľ ide o uplatnený nárok žalobcu predstavujúci stratu na zárobku, súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol z dôvodu, že nebola preukázaná výška tohto ušlého zárobku. Odvolací súd dopĺňa, že všeobecne platí, že predpokladom zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym konaním škodcu (kauzálny nexus). V prípade uplatnenia náhrady škody od štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. rovnako platí, že škoda musí byť v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu štátu. V prípade uplatnenej náhrady za stratu na zárobku po dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby žalobcu do skončenia trestného stíhania podľa názoru odvolacieho súdu uvedená podmienka nie je splnená. K dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby žalobcu nedošlo totiž na základe rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní, ale na základe rozhodnutia riaditeľa Colného úradu Bratislava zo dňa 31.10.2006, podľa § 42 ods. 1, 2 zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov, pre podozrenie zo spáchania trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods.1 a ods. 2 Trestného zákona k § 250a ods. 1 a ods. 3 Trestného zákona

a pre podozrenie z porušenia služobných povinností podľa § 44 ods. 3 písm. a), g) a h) zákona, a teda aj z iných dôvodov (podozrenie na hrubé porušenie služobných povinností) a na základe iného právneho predpisu verejného práva (zák. č. 200/1998 Z.z.), než Trestný zákon alebo Trestný poriadok. Nemožno sa preto stotožniť s názorom, že s ohľadom na výsledok trestného konania treba považovať (automaticky) za nezákonné i rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Bratislava zo dňa 31.10.2006. Hoci proti tomuto rozhodnutiu bolo prípustné odvolanie, žalobca túto možnosť nevyužil a nedomáhal sa priaznivejšieho rozhodnutia (v zmysle § 42 ods. 1 zák. č. 200/1998 Z.z. colník môže - teda nemusí - byť rozhodnutím nadriadeného dočasne pozbavený výkonu štátnej služby). Ku skončeniu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby žalobcu došlo opäť rozhodnutím riaditeľa Colného úradu Bratislava zo dňa 10.3.2011, v zmysle ktorého podľa § 42 ods. 4 zákona sa žalobcovi za dobu od 31.10.2006 do 10.3.2011 doplatí rozdiel, o ktorý bol jeho mesačný služobný plat skrátený. Podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ žalobcovi nebol celý rozdiel doplatený, mohol a mal sa o doplatenie rozdielu domáhať voči svojmu služobnému úradu, a nie v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní. Rozhodnutie, ktorým bol žalobca dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, bolo rozhodnutím vydaným v správnom konaní, na základe samostatne vykonaného dokazovania, rozhodné skutočnosti boli zistené iným orgánom, v inom ako trestnom konaní, s iným výsledkom a na základe iných právnych predpisov. Strata na zárobku z dôvodu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby žalobcu (ak k nej skutočne došlo) tak nie je v príčinnej súvislosti so vznikom škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia orgánu štátnej moci a preto nie je možné sa jej náhrady domáhať prostredníctvom žaloby o náhradu škody na základe zákona upravujúceho zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup štátnych orgánov pri výkone verejnej moci.

21/Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa ušlého zárobku žalobcu potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) z hľadiska vecnej správnosti výroku v tejto časti uplatneného nároku.

22/V časti požadovanej náhrady trov obhajoby súd prvej inštancie konštatoval, že škoda, ktorá žalobcovi vznikla a ktorej výšku preukázal listinnými dôkazmi, je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím - uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava zo dňa 16.10.2006, žalobe v tejto časti preto vyhovel a priznal žalobcovi titulom náhrady škody sumu 9.657,48 euro. Žalovaná v tejto časti namietala, že nárok na náhradu škody je sčasti uplatnený a priznaný aj za trovy obhajoby na základe zmluvnej odmeny účtovanej obhajcom JUDr. Kubovčákom a nie tarifnej odmeny, ak by úkony právnej služby boli účtované oboma obhajcami podľa vyhlášky číslo 655/2004 Z.z. spolu by vyúčtovanie predstavovalo sumu 5.121,63 eur, navyše úkon právnej služby z 15.01.2008 bol realizovaný priamo žalobcom a nie jeho obhajcom.

23/Odvolací súd tu dospel k záveru o odôvodnenosti odvolania žalovanej, keď pre účely náhrady škody za zodpovednosť štátu treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zapltenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. apríla 2016, sp. zn. 6 Cdo 402/2015). Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nemohol verifikovať tvrdenie žalovanej, že úkon právnej služby z 15.01.2008 skutočne nebol vykonaný advokátom, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil (§ 389 ods. 1 písm. c/ CSP) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP).

24/V časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 16.10.2006 v sume 25.000 € súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, ktorými odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. zo svedeckých výpovedí nevyplýva dôvodnosť žalobcom uplatňovaného nároku. Odvolací súd však je iného názoru, keď z vykonaného dokazovania vyplynuli zrejmé následky nezákonne vedeného trestného stíhania žalobcu, preukazujúce utrpenie ujmy na strane žalobcu v osobnom živote (depresie, opúšťal sa, bol apatický, nemohol spať, má trvalé následky z dlhodobého stresu), rodinnom a partnerskom živote, ale i profesionálnej sfére. Trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer 6 rokov, počas ktorej doby sa žalobca nemohol inde zamestnať, poberal minimálnu mzdu, fakticky mu bolo zabránené v ďalšom kariérom rastie. Žalobca aj v súčasnosti, hoci pracuje na tej istej tabuľkovej pozícii, fakticky vykonáva informátora na vrátnici, predtým bežne vykonával právomoci ako veliteľ colnej hliadky, je demotivovaný a o ďalšiu prácu v colnej správe nemá záujem a v podstate čaká na dosiahnutie dôchodkového veku.

25/Vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí bez ohľadu na to, či bolo vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. alebo za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. odôvodňuje s ohľadom najmä na čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny právo na náhradu nemajetkovej ujmy takto stíhanej osoby, pokiaľ jej táto v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania vznikla (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 9. 2020, sp. zn. 6Cdo/152/2018). Pri jej určení je potrebné vziať do úvahy osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť

vzniknutej ujmy a okolnosti za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli žalobcovi v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, povahu trestnej veci, celkovú dĺžku trestného konania. V danom prípade súd prvej inštancie zrejmé následky nezákonne vedeného trestného stíhania žalobcu celkom ignoroval s nesprávnym záverom ich údajného nepreukázania.

26/V časti, v ktorej sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy (v sume 5.000 eur) za ujmu spôsobenú tvrdeným nesprávnym úradným postupom a zbytočnými prietahmi v súdnom konaní, súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že všeobecný súd nie je oprávnený posudzovať, či určitý postup orgánov činných v trestnom konaní sa má považovať za nesprávny úradný postup, a teda nezákonný, keď táto skutočnosť by mala byť preukázaná už pred začatím konania. Tento záver však rovnako správny nie je. V spore o náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci je civilný súd oprávnený prejudiciálne vyriešiť otázku, či v žalobe uvedený úradný postup orgánu verejnej moci je nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Prijatie zákona č. 412/2012 Z.z. na tomto pravidle nič nezmenilo (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2020 sp. zn. 3 Cdo 127/2018). 27/Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie tak v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným uznesením o vznesení obvinenia, ako aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy za ujmu spôsobenú tvrdeným nesprávnym úradným postupom a zbytočnými prietahmi v súdnom konaní zrušil (§ 389 ods. 1 písm. c/ CSP) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP).

28/Pokiaľ žalovaná poukazovala na súčasné znenie § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa ods. 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, odvolací súd konštatuje, že v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej pri výkone verejnej moci uznesením o vznesení obvinenia vydaným pred 01.01.2013 nemožno aplikáciou § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení novely vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z. obmedzovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy hornými limitmi náhrad poskytovaných osobám poškodeným násilnými trestnými činmi. Takýto prístup by popieral princíp úplného odškodnenia, spôsoboval by neprípustné odňatie už existujúceho práva, zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu a bol by porušením zákazu retroaktivity (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. marca 2016 sp.zn. 7Cdo/262/2015). Pretože uznesenie o začatí trestného stíhania ako aj uznesenie o vznesení obvinenia boli vydané v prejednávanej veci pred účinnosťou novely zák. č. 514/2003 Z.z., ktorou sa obmedzuje horná hranica náhrady nemajetkovej ujmy, nie je možné limity zavedené novelou uskutočnenou zák. č. 412/2012 Z.z. od 01.01.2013 na túto vec vzťahovať.

29/Za opodstatnené považuje odvolací súd i uplatňované úroky z omeškania ako sankciu za omeškanie dlžníka s plnením peňažného dlhu. Charakter peňažného záväzku má totiž popri zmluvnom záväzku dlžníka i záväzok zo zodpovednosti za škodu ako aj za bezdôvodné obohatenie. Rovnaký charakter má teda i záväzok zo zodpovednosti za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý s poukazom na subsidiárnu pôsobnosť Občianskeho zákonníka treba považovať za právny predpis súkromného práva. Žalovaná ako osoba zodpovedná za škodu sa dostane do omeškania obdobne ako škodca podľa § 517 ods. 1 OZ nasledujúcim dňom po tom, ako bola vyzvaná na náhradu škody, s prihliadnutím na šesťmesačnú lehotu na plnenie. Ak teda súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr (§ 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z.).

30/Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

31/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).